Rahime Uçar

Bir Yıldız Kaydı

2. Baskı

ROMAN

Genç Hayat

Bir Yıldız Kaydı

Genç Hayat

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Sertifika No: 75092

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : 978-605-036-010-3

Genç Hayat : 179

Genç Kızlar Serisi : 1

Kitabın Adı : Bir Yıldız Kaydı

Yazar : Rahime Uçar

Çizer : Afra Elif

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş
Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Rahime Uçar

Bir Yıldız Kaydı

Genç Hayat

Rahime Uçar

Selam gençler!

Ben, Rahime Uçar…

Soğuk bir kış günü, anne ve babamın ilk ve tek çocuğu olarak 26 Şubat 1975'te doğmuşum. İstanbul'da doğdum, büyüdüm, okudum, çalıştım; evlendim, anne oldum.

Edebiyata ve yazmaya olan ilgim nedeniyle 'gazeteci' olmayı seçtim. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden 1997 yılında mezun oldum. Çeyrek asır 'ekonomi gazetecisi' olarak çalıştıktan sonra hem İstanbul'la hem de gazetecilikle arama mesafe koymaya karar verdim.

Kendimi 'mutlu insanların şehri', memleketim Sinop'un Gerze ilçesine attım. Burada sakin bir hayat sürüyorum. Hayatımın bu yeni döneminde siz gençlerle buluşmaya artık daha fazla zamanım var.

İşte şimdi ilk romanım Bir Yıldız Kaydı ile karşınızdayım. Sırada, Rüzgârın Kızı var. Ve umarım daha niceleri… Bana da güzel kalbinizde yer açarsanız sevinirim…

Sıcak Günde Sıcak Limonata

Ağustos ayının ortasına geldik bile… İstanbul'da havanın bu kadar nemli ve sıcak olduğu bir başka gün hatırlamıyorum. Sanırım sıcaklık otuz dereceyi geçti. Bir de yüksek nem ile birleşince âdeta yapış yapış hissediyorum kendimi… Acaba arayıp da kızları bugün eksem mi? Ne diyeceğim:

"Kızlar hava çok sıcak. Benim de bugün havam yok."

Nergis, "Ben senin havana…" diye başlarsa nasıl susturacağım? Canan'ın çok umurunda olmaz ama Yıldız, "Aman Olcay, yine mızıkçılık yapıyorsun!" diye tatlı tatlı sitem ederse…

Yok canım ekmeyeyim; hepsini o kadar çok özledim ki… Yıldız'ım, Nergis'im ve Canan'ım… Onlar da beni özlemişlerdir. Hadi bir gayret; tembellik etme Olcay. Zaten bizim dörtlü bu yaz tatilinde fazla toplanamadı. Yıldız, Ayvalık'a tatile gitti. Nergis, memleketi Erzincan'a… Canan ise evden çıkmak için kolay kolay izin alamıyor. Bugün, Kadıköy'de yaşayan evli olan ablasına gitmek için izin koparabilmişken görüşsek iyi olur…

Annemlerin yatak odasındaki gardırobun aynalı orta bölümünün kapağını açtım. Zaten hepimizin özel giysileri üç kapaklı bu dolabın orta bölümünü ancak dolduruyor. Neyse ki başka kardeşim yok da benim de giysilerim buraya sığıyor. Askılıklar arasına dalıp aradığımı buluyorum. Evet, geçen yaz aldığım mürdüm rengi elbiseyi giyeyim bari. Krem rengi minik papatya desenlerine, krem rengi sandaletlerim uyar zaten…

Aynada bir an kendime bakıp kısa saçlarımın yapış yapış hâlini görünce elbiseden daha büyük bir derdim olduğunu hatırladım. Off, bir de saç yıkama derdi çıktı! İyi ki elbise ütülü de onunla uğraşmayacağım. Şimdi saçımı adam etme zamanı… Biraz soğuk suyu açıp, kafatasını haşlamayan ama dipteki yağları da çözecek bir sıcaklık derecesi bulmayı başardım.

Bir-iki-üç derken tam dört şampuanlamadan sonra ancak kafa derimin rahatladığını hissettim. İyice durulayıp, gözlerimin şampuan köpüğünden bu kadar yanmasına ve üstümdeki fanilanın ıslanmasına aldırmadan çıktım banyodan. "Nasıl olsa yine terleyeceğim; vücudumu yıkamama gerek yok" diyerek; içimden fısıldayan, "Keşke tam bir banyo yapsaydın" sesini de bastırdım.

O arada sokak kapısının açıldığını duydum. Annemle göz göze gelince yüksek sesten başladı soruları sıralamaya:

"Olcay sen hâlâ çıkmadın mı? Kızlarla saat 2'de buluşmayacak mıydın?"

"Çıkıyorum anne, saçımı yıkadım."

"Kızım şu son dakikacılığı bırak. Sen daha dün akşamdan bilmiyor muydun arkadaşlarınla buluşacağını?"

"Biliyordum."

"Eee yavrum, niye saçını sabahtan yıkamadın? Bırak şu huyunu artık… Ayılar çama çıktı, sen evden çıkamadın…"

"Yaa anne!.. Bu deyim uydu mu şimdi? Teessüf ederim. O zaman ben de bir espri patlatayım. Ayılar bu havada evden çıkamaz, susuzluktan ölürler…"

"Bırak zevzekliği... Çabuk git, çabuk gel… Baban dönmeden saat 6'dan önce evde ol."

"Anne gidiş dönüş bir saat yol tutar. Böyle giderse bir saat de geç kalırım. Bir saat mi oturalım yani?"

"Matematiğin o kadar iyiydi de niye vaktinde harekete geçmedin?"

Annemle çene yarıştırırken yatak odasındaki masa saatine ilişiyor gözüm. Oo, saat 2'yi çeyrek geçiyor. Son dakikacılığımı yenmek için çaba sarf ediyorum ama nafile… Cep telefonunun alarmını saat 2 buçuğa kurmuştum.

Alarm 15 dakika sonra bas bas bağırsa da benim o saatte evden çıkmam mucize… Daha saçlarım kurutulacak, şekil alacak; giyineceğim. Sıcakta yokuş aşağı çabuk inerim de umarım otobüsü fazla beklemem. Yazın zaten bizim otobüs seferlerini azaltıyor belediye. Sanki yazın gezmeyeceğiz.

Beşiktaş'a yaklaşırken okuduğum kitabı çantamın ön gözüne koyuyorum. Acaba saat kaç oldu?.. Cep telefonum… Çantamın içine atmıştım sanırım telefonu. Yoksa aceleyle çıkarken evde mi unuttum? Bu tam bir felaket olur. Kızlarla bugün bir selfie çekemedikten sonra ne anlamı var buluşmanın?

Bu çanta da amma karışık… Elimi sokuyorum dipsiz kuyulara ama telefondan başka her şey değiyor parmaklarımın ucuna. Önce tahta bir tarak; ardından kulaklığım, sonra… "Off bu ne?" Keskin bir şeye benziyor. Aynamın kenarının kırıldığını hatırlayıp parmaklarımı hemen kurtarıyorum tehlike çemberinden…

En sonunda cep telefonuna ulaşıyorum. Nihayet o kadar uğraş sonrasında gözlerim cep telefonunun saatiyle buluştu. Bu da ne? Şarjım bitmiş. Offf yaa!.. Bu kadar çaba boşuna mıydı? Kim bilir kızlar kaç kere aradılar beni? Mesaj da atmışlardır ama görmem ne mümkün!

Yaşadığım hayal kırıklığı ile gözümü telefonun ekranından otobüsün camına kaydırdım. Dışarıya ağlamaklı bir bakış fırlattım. Eyvah, durağa yaklaşmışım! Birkaç dakika daha geç kalsam durağı kaçıracağım. Oturduğum koltuktan apar topar kalkıp, orta kapının tutunma direğine yakın düğmeye bastım. Halk otobüsünün şoförü, hızını son dakikada kestiğim için ters ters baktı ama bir şey söylemedi. Sert bir frenle durdu; lütfedip orta kapıyı açtı.

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indim ve beni karşıya geçirecek trafik ışıklarına doğru koşar adımlarla ilerledim. Kızlar gelmiş olmalı. Nergis hariç tabii… Onun gecikme rekoru bir saat ama kırk beş dakikadan az da geç kalmaz. İnsan gecikme saatine bu kadar sadık olabilir mi, şaşılacak şey. "Nergistir, ne yapsa yeridir!" Ben de yarım saatle kurtarırsam iyidir…

Hakan Pastanesi'nin karşısındaki ışıklarda birikmiş insan seline kapılıp kendimi yolun karşısına attım. Yolun karşısın-

daki otobüs duraklarına doğru akan insan selinin ana yatağından ayrılıp, sola kırdım direksiyonu. İnsanlara şaşkınlıkla bakıyorum. Her biri gideceği yerin duraklarını ezberlemiş… Birer robot gibi yürüyorlar. Zaten başlara sıcak vurmuş. Duraklardaki gölgelikler birer sığınak hâline getirilmiş. Deniz tarafından gelecek esintiye herkes muhtaç görünüyor.

Rıhtımdaki motorlar ve son yıllarda yapılan vapur iskelesi yüzünden denizi görmek artık neredeyse hayal olmuş. Mavi suya en yakın noktadaki masalar dolmuş. Belki bizim kızlar, denizin âdeta küçücük bir aradan görünüp kaybolduğu bu birinci sınıf masalardan birini kapmışlardır diye onlara göz attım ama nafile… Ne Yıldız ne Canan kapamamışlar bu VIP masalardan…

Gözlerim masalar arasında gezinirken, ileride havaya kalkmış bir el gördüm. Ardından da Yıldız'ın âdeta bir şarkı söyler gibi, "Olcay, buradayıız…" deyişini duydum. İki adımda oturdukları masaya ulaşıp, "Selam kızlar, ne haber?" diyerek önce Yıldız'ı, sonra Canan'ı birkaç aylık hasretle öptüm.

Arkamdan belime sarılan iki el, "Bize öpücük yok mu?" dedi. Nergis'i görüp biraz da şaşkınlıkla sordum:

"Seni geçtim deme Nergis! Sen ne ara geldin?"

"Adımız çıkmış bir kere… Geç kalan sen, tembel olan ben…"

"Yapma Nergis'im; sen benim tembelimsin. Ayrıca tatil boyunca 'tembel' sıfatını senden ödünç aldığımı bilmelisin."

Yıldız'ın, "Hadi artık oturun kızlar." dediğini duyunca sarmaş dolaş olan iki arkadaş ayrıldık ve birer sandalye çekip

oturduk. Canan, çantalarımızı koyacak bir sandalye almak için masadan sessizce kalktı. Dört çantayı da özenli bir şekilde yanına çektiği sandalyeye yerleştirdi.

Anlık bir sessizlik… Hepimiz birbirimizi birkaç bakışlık süzdük. Saçı uzayan ya da kesilen var mı? Kimin kaşında gözünde bir hasar var? İlk dikkatimizi çeken Nergis'in seyrek kumral saçlarına perma yaptırması oldu. Sözü önce ben kaptım:

"Nergis saçlarına perma mı yaptırdın? Güzel olmuş, güle güle kullan."

"Sorma yaptık işte…"

Yıldız hemen destek verdi bana:

"Ne güzel olmuş. Niye öyle mırın kırın konuşuyorsun?"

"Dayımın kızının düğünü vardı. Onlarla kuaföre gitmişken yaptırıverdim. Sanki saçım biraz daha gür görünürmüş gibi geldi ama permaları kabartmadığım zaman saç aralarım daha çok açılıyor; âdeta kafamda kellik var gibi görünüyor."

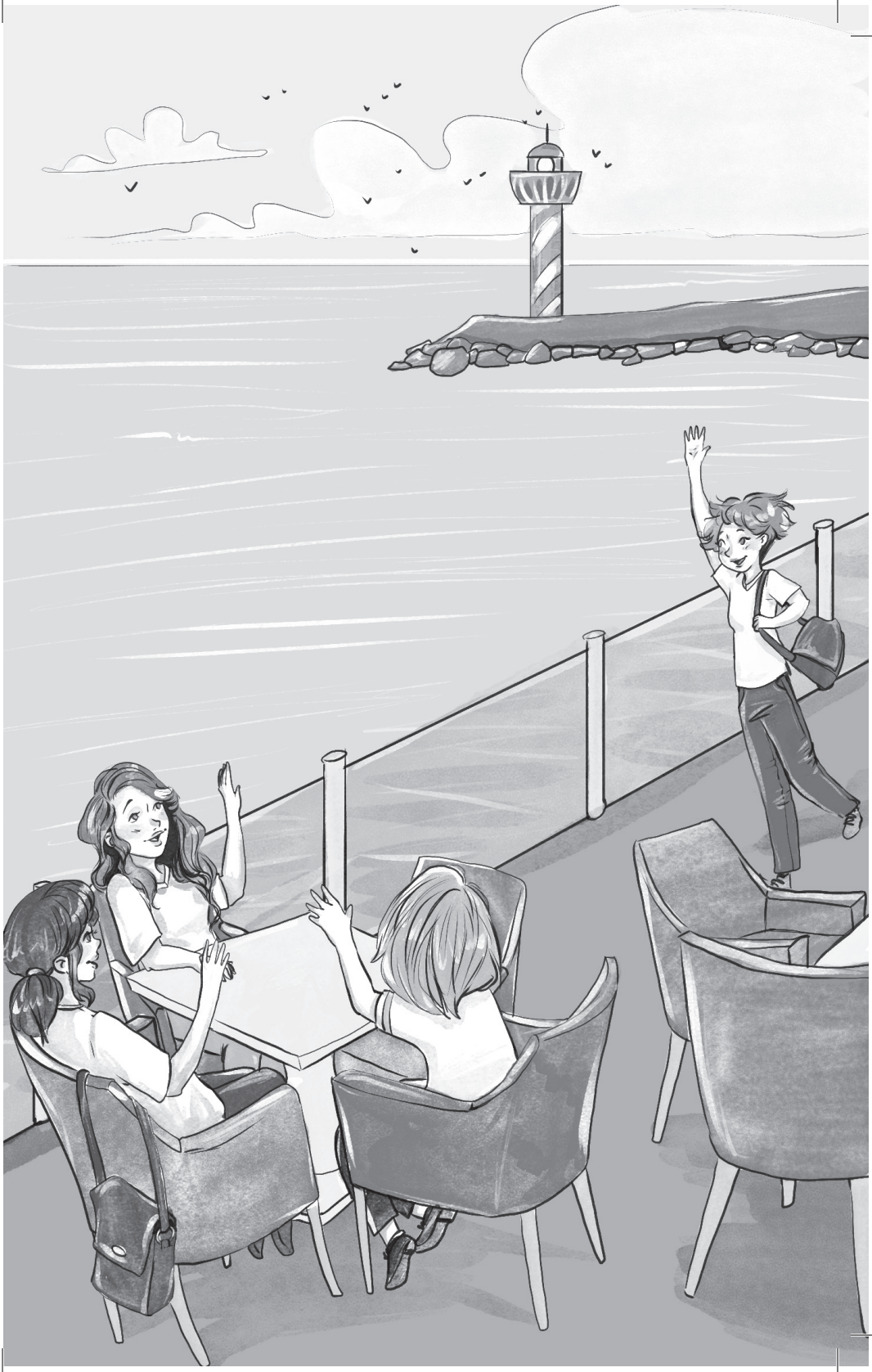
"Yok canım!" diye söze karıştı Canan ve arkadaşımızı teselli görevini üstüne aldı.

"Hiç saçı olmayanları düşünsene… Şükürler olsun ki, senin saçların var. Zamanla daha da gürleşir. Bu arada geçen gün gazetenin magazin ekinde okudum. Saç gürleştirmek için doğal bir çözüm önermişler."

Nergis gözlerini daha da açarak heyecanla sordu:

"Anlatsana Canan, aklında mı? Neymiş çözüm?"

Canan ders anlatır gibi başladı anlatmaya:

"Senin için ezberledim bile canım arkadaşım. Efendim; üç diş sarımsağı soyun, bir kaba koyun, dövün… Dövdüğünüz sarımsağı saç diplerinize sürün, bir saat bekleyin. Sonrasında bolca yıkayın."

"Yıkamazsanız bir dağ başına çıkın, şehri kokutmayın." diye yine dâhiyane esprilerimden birini yaptım. Ama Nergis gülmek yerine espriye alındı.

"Senin saçların gür tabii… Konuşuyorsun boş boş. Senin gibi gür saçım olsa belime kadar uzatırım da savura savura gezerim valla."

"He he… Fazla saç yük demektir kızım. Ben kısalarıyla başa çıkamıyorum. Mümkün olsa erkek gibi üç numaraya vurduracağım. Ama kafaya koydum. Bu yıl Amerikan tıraşı çok modaymış. Saçlarımın arkasını kısa kazıtacağım."

Canan, artık bu muhabbete dayanamadı:

"Kızlar, bırakın şu saç baş muhabbetini… Yıldız, anlatsana, bu sene nereye tatile gittiniz? Kaldığınız otel kaç yıldızlıydı? Yeni arkadaşlarla tanıştın mı?"

Söz tatile gelince Yıldız'ın gözleri ışıdı. Kısa bir süre önce sona eren tatilin bütün mutluluğunu Beşiktaş sahiline taşımak için söze başladı:

"Kızlar, bu seneki otel harikaydı. Kemer'de beş yıldızlı bir otelde kaldık. Kemer'in denizi harika! Ancak otelin havuzları daha harika! Dubleks bir odada kaldık. Odamızın önünde de özel havuz vardı. İsteyen kimseye görünmeden bu havuza girebiliyor. Ama ben otelin büyük havuzuna gittim. Gün boyu harika şarkılar... Garsonlar sürekli servis yapıyorlardı. Zaten otel 'her şey dahil' kıvamında… Ne

yersek bedava… Akşamları da en çok İtalyan restoranına rezervasyon yaptırdık. Rezervasyon derken o da otelin ücretine dahil, yani bedava… Kızlar; düşünsenize, hava bedava, su bedava…

Canan söze karıştı:

"Sana göre bedava kızım… Kim bilir baban kaç para ödemiştir."

"Aman, bir şey olmaz. Kredi kartıyla ödedi; taksit de yapmışlar."

Nergis'in gözleri sonuna kadar açıldı. Bir taraftan da beni ayağıyla dürterek Yıldız'a sordu:

"Yıldızcığım, sizin değirmenin suyu nereden geliyor? Baban tam olarak ne iş yapıyor?"

"Babamın lüks araçların yedek parçalarını satan bir dükkânı var Talimhane'de… Ama asıl parayı kazanan annem. Nişantaşı'nda bir kuaförün ortağı… Anlayacağınız, bizde para sorunu yok kızlar."

Yıldız'ın hepimize yukarıdan bakan bu tavrına zaman zaman tanık oluyoruz zaten. Ama artık o kadar canciğer arkadaşımız ki, ona kızamıyoruz; çünkü o bizim şımarık ama sevimli arkadaşımız. Bizim giyemediğimiz elbiseleri o giyiyor, gidemediğimiz tatillere o gidiyor.

Kışın okuldan çıkıp Osmanbey'e doğru yürürken en sevdiğimiz mağazaların vitrinlerine bakar ve bazı giysiler beğeniriz. Ortak beğeni alan giysileri allem eder kallem eder; Yıldız, annesine aldırır. Bir süre sonra da giymemiz için bizimle paylaşır. Onun bu paylaşımcı tavrı; kendini hepimizden güzel görmesine, kimi zaman bize moda ikonu

gibi ahkâm kesmesine kızmamızı engellerdi. Yıldız'ın hiç sevmediği bir soru var: "Memleket neresi?" Bunu kendine hakaret sayan arkadaşımız doğma büyüme İstanbullu olduğunu her fırsatta belirtir.

Yıldız'ın tatil raporundan sonra sıra Nergis'in tatil raporunu almaya geldi. Yıldız, özel tatile bir tek kendisinin gittiğine inandığı için Nergis'e hafif alay kokan bir şekilde sordu:

"Nergis, yine 'Erzincan'a gittim' deme!"

"Eee, kızım biz köylüyüz. Başka nereye gideceğiz? Elbette köyümüze gittim. Ama müthiş geçti günler… Kardeşlerimle çok eğlendik. Gaz lambası ışığında gece yarılarına kadar oturduk ve birbirimize cinli-perili hikâyeler anlattık. Gündüzleri de çayın kenarında yürüyüşlere çıktık. Bir keresinde yılan bile gördük. Yılanı görür görmez ben öyle bir cığlık attım ki..."

Nergis son cümlesini bitirmek üzereydi ki, beklenmeyen bir şey oldu. Bu son cümledeki 'çığlık' sözcüğüne biraz da garip bir tesadüfle Canan'ın çığlığı karıştı. O anda Yıldız'ı hafif kaykılmış ve başını Canan'ın sandalyesine dayanmış bulduk. Canan, Yıldız'ın yanaklarını hafifçe tokatlarken; Nergis de düşmesin diye tutuyordu. "Yıldız, ne oldu sana?" diye seslendim korkulu bir heyecanla. Kalabalığa aldırmadan bağırdım:

"Garsoooon! Arkadaşımız fenalaştı, kolonya yok mu? Çabuk getirin lütfen."

"Ne fenalaşması Olcay, bayıldı kız resmen."

"Tamam tamam, getiriyorlar Nergis; panik yapmayın."

İki garson birden koştururken, kafeteryada bütün kafalar bize çevrildi. O arada bir genç kız hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Endişelenmeyin, ben hemşireyim." deyip Yıldız'ın kolunu eline alarak nabzını saymaya başladı. Bir dakika sonra, "Nabzı biraz düşük ama korkulacak bir şey yok." dedi.

Garsonun getirdiği kolonya etkisini çabuk gösterdi ve Yıldız, hemşireyi doğrulayacak gücü kendinde buldu. Normale döner dönmez ilk yaptığı şey de bizi yatıştırma çabası oldu:

"Korkmayın kızlar, iyiyim. İçim bayıldı biraz. Şimdi geçer."

"Yıldız, anneni babanı arayalım mı?"

"Yok, Olcay; ben iyiyim. Onları endişelendirmeyelim. Hem daha oturacağız. Dedim ya, önemli bir şey yok; içim bayıldı birden."

Yıldız'ın sözleriyle hepimiz derin bir nefes aldık. Kafeteryanın müdürü de yanımıza gelip, "Geçmiş olsun." dedi; sonra da bizim için güzel bir jest yaptı:

"Kızlar, bugün hesap almayacağız sizden. Sağlıklı olun yeter."

Bu söz üzerine Nergis espriyi patlattı:

"Kızlar, bu bayılma numarasını arada sırada yapsak mı?"

"Aşk olsun Nergis; ben canımla uğraşıyorum, sen numara peşindesin. Hem kızım, bir daha bayılırsak adamlar yemezler. Gerçekten bayılırsak da ayılamadan kapı dışarı ederler."

Nergis ile Yıldız'ın bayılma didişmesini Canan'ın biraz da endişe kokan sesi kesti:

"Yıldız ne oldu? Çok sıcakta mı kaldın bugün? Yoksa aç mısın? Daha önce de bayıldın mı?"

Canan'ın birbiri ardına sorduğu soruları Yıldız tüm sevimliliğiyle yanıtladı. Canım arkadaşımın benzi biraz solgundu ama gözleri yine ışık saçıyordu:

"Önemli bir şey yok Canan… Tatilde olmuştu bir kez… Bayılmak önemli değil de bugünlerde sık sık başıma ağrı giriyor. Annemde de migren var. Ondan bana mı miras kalacak nedir?"

Yıldız bu hastalık havasını dağıtmak için konuyu değiştirdi:

"Neyse kızlar, bırakın hastalıkları… Olcay, siz Şile'ye gidebildiniz mi?"

"Maalesef... Bu yıl işler yoğun olduğu için babama yazın izin vermediler. İznini kışın kullandıracaklarmış."

"Ne yaptın bir buçuk ay boyunca? 'Hep evde oturdum' demeyeceksin herhâlde."

"Yok, Yıldızcığım; sağ olsun, babam bizi hafta sonları Kilyos, Sarıyer ve Riva'ya taşıyıp durdu. Çok da keyifli oldu inan ki… Senin beş yıldızlı tatili aratmadı yani. Tabii eğlence bakımından… Bu arada kızlar, ben yüzmeyi epeyce ilerlettim. Artık sırt üstü de yüzebiliyorum."

Bütün bu tatil muhabbeti boyunca sessiz olan Canan yine suskun… Gözlerinde hayata karşı büyük bir kırgınlık var. Sözlerine bile yansıtmaktan kaçındığı bu kırgınlığı buğulanan gözleri ele veriyor. Onun bu her şeyi kabul etmiş ve köşesine sinmiş küçük bir kediyi andıran hâli yüreğimi acıtıyor. Bu nedenle Canan'a, "Senin tatilin nasıl geçti?" diye sormaktan özellikle kaçındım.

Zaten hiçbirimizin de sormaya niyeti yok. Özellikle Canan'ı üzmemek için babasının adının geçtiği hiçbir mu-

habbete girmemeye âdeta gizli bir yeminimiz var. Canan'ın babası çok despot bir adam. Kendisi sabahlara kadar İstanbul'un sokaklarını arşınlıyor ama kızlarını neredeyse sokağa bile çıkarmayacak. Canan da kardeşi Yeter de, 'Bir an önce evlenip şu evden kurtulsak' diye düşünüyorlar.

Aramızda en hassas ve içli olan da o zaten… Kimseye kötü bir söz söylediği, kimseyi kırdığı görülmemiştir. Annesi de çok sessiz bir kadın… Bir kere bizi evine çağırmıştı Canan… Annesi koca bir tencere dolmayı gözümüzün önünde sarmış ama bir kelime konuşmamıştı. Onun sessizliği karşısında hepimiz âdeta konuşmaktan utanmış, gözlerimizle anlaşmıştık birbirimizle... Garip bir ruh hâli vardı onların evinin!.. Annemin duvarları inleten sesine alıştım ama sanırım böylesine sessiz olmasına alışamazdım.

Saç muhabbetinden tatil planlarına, Yıldız'ın bayılmasından Canan'ın sessizliğine geçerken, saatin 17.00'a yaklaştığını fark etmemişim bile… Canan, "Kızlar kalkalım mı? Ben daha Kadıköy'e geçeceğim." deyince ona kıyamadık. Bir sonraki buluşmayı beş gün sonra zorunlu olarak gerçekleştireceğimiz için biraz da sevinçle ayrıldık.

Rahime Uçar

Bir Yıldız Kaydı

"Dört arkadaş, liseli yaşamımızın ilk döneminde, dört yapraklı tek yonca olmuştuk. 'Yonca' olduktan sonra birbirimize daha bir sıkı sarılmıştık. Âdeta yıllardır birbirimizi tanıyormuşçasına ayrı nefes alamıyorduk."

Kardeşten öte yaşanan bir arkadaşlığın en saf ve en içten hâli... Eğlence, heyecan, bir o kadar da hüzünle örülmüş bir gençlik hikâyesi... Yıldız, Olcay, Nergis ve Canan'dan oluşan Yonca Grubu'nun dört yaprağından birini rüzgâr alsa bile üç yaprağı ömürleri boyunca birbirlerinden ayrılmamaya ant içiyor.

www.gnchyt.com

9 786050 360103

Instagram .com/gnchytt
facebook .com/gnchyt